

[Ulla Worm.]

gælder det gamle ord: at forebygge er bedre end at helbrede. Og det er med de ord i tankerne, at den konservative gruppe kan tilsige sin støtte, da vi ved, at det på længere sigt ville blive meget dyrere at undlade at gennemføre lovforslaget. Vi erkender, at det er store økonomiske byrder, der herigennem igen pålægges borgerne, men vi mener alligevel, at resultaterne vil vise sig klart senere i en bedre sundhedstilstand og dermed besparelser, som det har været tilfældet før med de øvrige sundhedsbevarende love, og jeg kan anbefale lovforslaget til en god gang gennem tinget.

Anna Sejerøe-Olsen: Det er en kendt sag, at venstre længe har næret ønske om at få gennemført en lov, der sikrer alle børn adgang til vederlagsfri forebyggende og behandlende tandpleje. Jeg er derfor i dag glad for at kunne tilsige venstres medvirken til en velvillig behandling af lovforslaget om gennemførelse af børnetandpleje. Det må også være på tide, at vi på dette område skaber baggrunden for et ensartet tilbud til alle børn i den undervisningspligtige alder. Det kan ikke være rimeligt, at det skal bero på, hvor i landet man tilfældigvis bor, om ens børn får mulighed for tilbud om regelmæssig tandpleje.

Heldigvis har den overvejende del af landets kommuner allerede indset nødvendigheden af at tilbyde børnetandpleje eller støtte hertil, en kommunal fremsynethed, som vil gøre det lettere for mange kommuner til sin tid at opfylde lovens krav.

I henhold til lovforslagets § 1 forpligtes kommunerne til at sikre børnene i den undervisningspligtige alder for det første vederlagsfri forebyggende tandpleje og for det andet vederlagsfri behandlende tandpleje. Det påpeges i bemærkningerne, at den forebyggende del skal omfatte almene forebyggende foranstaltninger, herunder oplysningsvirksomhed, som må anses for påkrævede og praktisk gennemførlige i det pågældende område. Men hvorfor ikke tage hele landet under ét og fra ministeriets side iværksætte en oplysningskampagne om, hvad vi kan gøre for at bevare vore og vore børns tænder? Her er brug for en kontakt til hele befolkningen, og så er de naturlige veje i dag: aviser, radio og fjernsyn. Jeg tror, at

en række korte oplysende film i fjernsynet om forebyggelse af tandsygdomme i stil med, hvad Rådet for større Færdselssikkerhed har formidlet, kunne være et fornuftigt supplement til lovens iværksættelse. En sådan oplysningsvirksomhed ville nok også medvirke til at få hele befolkningen til at modtage tilbuddet positivt, og både kommuner og tandlæger måtte jo også være interesseret heri. Penge givet ud i forbindelse med det alment forebyggende kan meget vel vise sig at være en fornuftig investering.

I forbindelse med individuel forebyggelse over for det enkelte barn og dets forældre og instruktion i tandpleje finder jeg tanken om uddannelse af tandplejere tiltalende. Dels kan det ikke være rimeligt at anvende tandlæger på et arbejdsområde, der kan bestrides af personale med en kortere uddannelsesetid, dels må det forudses, at der gennem en opdeling af opgaverne kan frigøres tandlæger til det undersøgende og behandlende arbejde. Sundhedsplejerskerne har udført og udfører stadig et udmærket forebyggende arbejde, men desværre er vi ikke dækket ind med sundhedsplejersker og kan slet ikke tænke på at lægge flere opgaver hen til dem. Men jeg tillægger deres arbejde væsentlig betydning for den tidlige forebyggelse.

Jeg tror også, man efterhånden står sig ved i vid udstrækning at koordinere det forebyggende arbejde blandt børn. Vi har efterhånden en hel stribe af personer, der beskæftiger sig med det: skolelægen, sundhedsplejersken, lægen, der foretager småbørnsundersøgelser, familievejlederen, og nu kommer så nok tandplejeren til. Vi har brug for indsats på alle disse områder, men vi har ikke råd til overlappinger.

Med den udbredelse, tandsygdomme har blandt børnene, må det forudses, at en stor del af arbejdet og udgifterne vil vedrøre behandlingen. Men det må være den stadige målsætning gennem forskning, oplysning og forebyggende arbejde at nedbringe omfanget af behandlingsarbejdet. Efter lovforslaget vil børnetandplejen i løbet af højst 9 år omfatte børn i den undervisningspligtige alder — jeg går ud fra, at der er tale om alle børn — begyndende med 1. klasse efter august 1972. Men jeg tror alligevel, at det i mange tilfælde vil vise sig muligt at komme hurtigere igennem.

Ud fra den viden, man har om behovet